

SLZY NA NÁDRAŽÍ

Je zima. Sníh sahá až skoro ke kolenům. Sjíždíme po silnici od nádraží až skoro k řece. Občas tudy projede povoz s koňmi a my se přivážeme dozadu za provázek u sáněk. Dovádíme, až jsme celí mokří, ale je nám krásně v tomhle vysokém sněhu.

Sem tam nás sánky dovezou až ke strouze oddělující naši a židovskou obec. Tam se mezi úzkými uličkami dají zahlédnout židovské děti, jak stavějí sněhuláky a dovádějí stejně jako my.

Jsme ještě příliš malí na to, abychom chápali, proč si nemůžou hrát s námi, proč nejdu a nejezdí s námi z kopce, proč ... Otázek je mnoho, ale odpovědí se nám nedostává. Z dálky vidíme, jak jim na tlustých kabátech září žlutá hvězda.

Najednou slyším kroky, které sem doléhají odněkud z dálky a stále se přibližují. Už je slyší i ostatní. Jsou to tupé údery těžkých vojenských bot o právě odhrnutou silnici. Dostala jsem strach:

„Pojďte rychle, nebo nás tu uvidí, víte, že tu nemáme být, že sem nemáme chodit...“ šeptám ostatním potichu. Pomalu sebereme sánky a utíkáme zbytečnou rychlostí vzhůru do kopce k našim domovům.

Je pozdě večer a doma nás čeká teplý čaj. Za okny poletují sněhové vločky, každá z nich je jiná. Má jiný tvar, barvu i cíl.

Zima pomalu přešla v krásné zelené jaro. Venku jsou vidět zelené klíčky trávy a na ulicích se rozléhají tlumené hlasy a smích lidí radujících se ze slunce a nových přírůstků.

Když jaro pozvolna odcházelo, nastal květen. S mojí starší sestrou kráčíme po sluncem vyhřáté ulici kolem nádraží. Dojdeme až k němu a v tu chvíli nám padne brada.

V řadě u kolejí stojí vyřádkovaní lidé z té čtvrti, do které nesmíme chodit. V jejich očích je vidět smutek, beznaděj a zoufalství. I v očích mojí sestry vidím úžas a překvapení a nepochopitelnou touhu zasáhnout. Kolem těch lidí pobíhají vojáci v podivných uniformách a zbraněmi na zádech. Obě cítíme zděšení.

Krčíme se za plotem a mezerami v něm vidíme děti, co si tenkrát v zimě v úzkých uličkách stavěly sněhového panáka. Po tvářích nám jemně stékají slzy a klademe si otázku: Proč? Proč odjíždějí pryč? Je to zvláštní... nemůžeme tomu přece rozumět, ale nejspíš cit, který je v nás ukrytý, vnímá, že ty, kdo stojí v oné řadě na nástupišti, už nejspíš nikdy neuvidíme. Ti zlí muži v uniformách je nahání do vlaku. Vzduchem se vznáší dětský pláč.

A proč? Protože každému z nich na hrudi září Davidova hvězda.

Eliška Valová, 7. A, ZŠ a MŠ Křižanov, U Školy 321, 594 51 Křižanov